

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۲۰۱۵ می ۰۴

خانه کارگری ها حياء کنيد کارگران افغان را رها کنيد!

خانه کارگر که حکومت اسلامی با هدف کنترل پولیسی کارگران ایران، تشکیل داده است یکی از سیاست‌های دایمی‌اش دفاع از سیاست‌های ارتجاعی حکومت، از جمله نژادپرستی و خارجی‌ستیزی آن است تا از این طریق این توهم را در جامعه به وجود آورند که گویا عامل بیکاری حدود ده میلیونی در جامعه ایران نه حکومت اسلامی و سرمایه‌داران، بلکه پناهندگان و مهاجران به ویژه کارگران افغان است. کارگرانی که در ساختن جامعه ایران، رنج‌های زیادی را متحمل شده‌اند و بخشی از طبقه کارگر ایران هستند! از این رو، باید با صدای بلند فریاد زد:

«خانه کارگری ها حياء کنيد کارگران افغان را رها کنيد!»

روز اول ماه می برابر با یازدهم اردیبهشت [ثور] در ایران، با گذشت حدود دو قرن از شکل‌گیری آن، همچنان روزی است که به کارگران در سراسر دنیا این فرصت را می‌دهد تا بار دیگر مطالبات و خواسته‌های اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی خود را در غالب برپائی تظاهرات و راهپیمائی مطالبه کنند.

در سال‌های ۱۸۸۰ و بعد از آن اعتصاب‌های عمومی کارگری در کشورهای پیشرفته صنعتی مانند آمریکا، فرانسه، آلمان، جاپان، روسیه و ... ادامه پیدا کردند. خواست مشترک کلیه اعتصاب‌ها، کاهش ساعت کار بدون کاهش دستمزد بوده است. در سال ۱۸۸۴، فدراسیون سندیکای صنعتی و تجاری که بعدها به فدراسیون امریکائی کار تغییر نام داد در کنگره خود، تصمیم گرفت تا برای دست یافتن به هشت ساعت کار در روز، اول ماه می ۱۸۸۶ دست به اعتراض عمومی به صورت متشکل زده شود. بسیاری از کارگران و سازمان‌های کارگر سوسیالیستی به این جنبش پیوستند. ۱۸ ماه فرصت داشتند تدارکات لازم را برای اعتراض عمومی فراهم کنند. اول ماه می ۱۸۸۶ (۱۱ اردیبهشت)، فقط در آمریکا بیش از پنج هزار اعتصاب متشکل از صدها هزار کارگر آغاز شد. همان روز اول پولیس میلوای ۹ نفر از کارگران را کشت. روز سوم در شیکاگو ۶ نفر را به قتل رساند. روز چهارم در پایان تظاهرات پولیس اقدام به کشتار کارگران کرد. در توطئه ای از پیش طراحی شده‌ای «که بعدها اسناد به دست آمد که در محافل مهم دولتی و طراحان سرکوب کارگران این توطئه را برای بهانه قراردادن و استفاده تبلیغات جهت توجیه خشونت بی‌پایان خود طرح و اجراء نمودند.» بمبی توسط پولیس مخفی منفجر و ۹ نفر پولیس کشته شدند. در نتیجه به بهانه کشته شدن پولیس‌ها سرکوب گسترده‌ای در سرتاسر آمریکا راه افتاد. دولت به دستگیری کلیه فعالان جنبش کارگری پرداخت. سازمان‌های کارگری و سوسیالیستی، مورد تهاجم واقع شدند. تعداد بی‌شماری دستگیر و بسیاری اعدام شدند.

پس از این واقعه، کارگران به این نتیجه رسیدند که دیگر نمی‌توان به همکاری کارگران و بورژوازی که در گذشته برای شکست دادن فئودالیسم شکل گرفته بود ادامه دهند. به همین دلیل در کنگره پاریس که مؤسس انترناسیونال دوم بود و در سال ۱۸۸۹ تشکیل گردیده بود. به مناسبت گرامی‌داشت قیام اول ماه مه ۱۸۸۶، این روز را روز همبستگی

بین‌المللی کارگران، روز جهانی کارگر، اعلام کرد. بعد از آن با تمام مخالفت‌های حکومت‌ها و سرمایه‌داران در تمام جهان، این روز را سوسیالیست‌ها و کمونیست‌ها، به خصوص کارگران دست به راهپیمائی می‌زنند و جشن می‌گیرند. به عبارت دیگر، در این روز کارگران جهان، قدرت طبقاتی خود را در مقابل طبقه سرمایه‌داران و حکومت‌های آن‌ها، به نمایش می‌گذارند.

در ایران نیز همچون دیگر کشورها، کارگران روز اول ماه می را خود برگزار می‌کنند اما تجمعات این روز کارگران هم در دو حکومت پهلوی و هم حکومت اسلامی یا مخفیانه برگزار شده‌اند و یا اگر علنی برگزار کرده‌اند با تهاجم وحشیانه پولیس این حکومت‌ها قرار گرفته‌اند. تا سال ۱۳۸۶، ارگان‌های رسمی حکومتی مانند خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار، امکان راهپیمائی و تجمع داشتند اما از آن سال تاکنون، وزارت کشور حکومت اسلامی حتی از صدور مجوز برای راهپیمائی خانه کارگری‌ها نیز خودداری کرده است. از آن پس این مراسم‌های خانه کارگر، همواره در فضائی سرپوشیده برگزار شده است. با این وجود، جمع‌های کارگری مستقل نیز تلاش کرده‌اند اداره این راهپیمائی‌ها و تجمعات را از دست خانه کارگر خارج کنند و به نفع کل طبقه کارگر شعارها و مطالبات خود را به گوش جامعه برسانند.

امسال، روز جهانی کارگر در ایران در شرایطی برگزار شد که وحشی‌گری حکومت اسلامی در همه عرصه‌های سرکوب و تهدید، زندان و شکنجه، به ویژه اعدام به اوج خود رسیده و تعیین دستمزد ۴۸۷ هزار تومانی از سوی شورای عالی کار، در شرایطی که کشور با تورم افسارگسیخته مواجه است، خشم کارگران و همه مزدبگیران را در پی داشته است.

نیروهای امنیتی و سرکوبگر حکومت اسلامی، طی روزهای منتهی به روز جهانی کارگر و برای پیشگیری از تجمعات اعتراضی در اول ماه می به روند بازداشت فعالان کارگری و اجتماعی سرعت بیشتری دادند. محمود صالحی، پدram نصرالهی، سیدعلی حسینی در سفر، حامد احمدی، رضا امجدی، خالد حسینی در سندانج و جعفر عظیمزاده که پس از ۵ ساعت بازداشت آزاد شد، ابراهیم مددی، داوود رضوی و از کانون نویسندگان ایران نیز بکتاش آبتین عضو هیأت دبیران این کانون را در تهران بازداشت کردند و منزل رضا خندان مهابادی عضو هیأت دبیران کانون نویسندگان را نیز مورد تفتیش و بررسی قرار دادند و به دادگاه احضار کردند.

تشکل‌های کارگری مستقل در ایران اجازه فعالیت ندارند و با فعالان آن‌ها برخورد قضائی و امنیتی می‌شود. همزمان با روز اول ماه می، سازمان دیده‌بان حقوق بشر نیز با انتشار بیانیه ای حکومت اسلامی ایران را به نقض همه جانبه حقوق کارگران در این کشور متهم کرده است. در بخشی از این بیانیه آمده است که در ایران تشکیل اتحادیه کارگری مستقل ممنوع است و ده‌ها تن از فعالان کارگری تنها به جرم تلاش برای برخورداری از «حقوق تشکل»، زندانی شده‌اند.

بدین ترتیب، حکومت سرمایه‌داری اسلامی ایران، با بازداشت‌های گسترده رهبران و فعالان کارگری و فعالان اجتماعی و فرهنگی، تلاش کرد که مانع رشد و گسترش اعتراضات کارگری و اجتماعی، به ویژه مراسم اول مهم می شود و آن را سرکوب و مهار کند.

مدیریت و حراست شرکت واحد و پولیس امنیت عمومی با حضور بسیار گسترده در پایانه آزادی محل برگزاری جشن اول ماه می کارگران شرکت واحد مانع از برگزاری مراسم این روز در ساعت مقرر شدند.

این مراسم قرار بود ساعت ۱۳ روز چهارشنبه نه اردیبهشت ماه [ثور] برگزار شود اما با بازداشت سه‌شنبه شب ابراهیم مددی و داوود رضوی و حضور گسترده پولیس امنیت با لباس شخصی از صبح چهارشنبه در پایانه آزادی و خیابان‌های اطراف و تماس تلفونی پولیس با اعضای سندیکا و تهدید آنان، مراسم در ساعت ۱۷ همان روز پس از این

که پولیس محل را ترک نمود، برگزار شد و کارگران با راهپیمائی در پایانه آزادی و فریاد شعار کارگر کارگر اتحاد اتحاد، کارگر زندانی آزاد باید گردد، زنده باد سندیکا همراه با پخش شیرینی بین همکاران و مردم این روز بزرگ را گرامی داشتند.

سندیکا بازداشت اعضاء و جلوگیری از برگزاری جشن روز کارگر را شدیداً محکوم کرد و خواستار آزادی فوری و بی‌قید و شرط ابراهیم مددی رئیس و داود رضوی عضو هیأت مدیره سندیکا شد.

در چنین شرایطی، به گزارش خبرگزاری کار ایران، امسال نیز با توافق شفاهی مسؤلان، خانه کارگر، راهپیمائی خود را در تهران برگزار کرد.

این خبرگزاری حکومتی، همزمان افزوده است که نیروهای انتظامی تلاش کردند مانع از پیوستن گروه‌های کارگری به یکدیگر برای تشکیل تجمعی بزرگ شود.

ایلنا نوشته است: «در ساعت ۱۰ و ۱۹ دقیقه صبح امروز خبرنگار ایلنا در مقابل خانه کارگر از حضور پنج هزار نفر در خیابان ابوریحان خبر داد. در آن زمان کارگران شهرهای اطراف پایتخت در گروه‌های پراکنده‌ای در حال پیوستن به آنان بودند.»

در پایان این راهپیمائی خانه کارگر، قطعنامه‌ای خوانده شد که در یکی از بندهای آن درخواست شده بود: «از کارگر ایرانی در برابر کارگر خارجی به شدت حمایت شود.»

اعضای خانه کارگر که نه تنها ربطی به کارگران ایران ندارند، بلکه بخشی از بدنه حاکمیت هستند و سیاست‌های ضدکارگری را مانند نیروهای سرکوبگر بسیج و سپاه و حزب الله دنبال می‌کنند امسال در روز جهانی کارگر، از جمله با شعارهای فاشیستی مانند «کارفرما حیات کن افغانی را اخراج کن» به خیابان‌ها آمده بودند و همچنین از ربیعی وزیر کار دولت شیخ حسن روحانی که از کادرهای امنیتی و شکنجه‌گر با سابقه حکومت اسلامی و از بنیان‌گذاران رؤسای خانه کارگر است دفاع می‌کردند.

روز اول ماه می، روز جهانی کارگر، همان‌طور که از نامش پیداست روز جهانی کارگران علیه سرمایه‌داران و حکومت‌های آن‌هاست. در این روز، کارگران مطالبات و خواست‌های خود را مطرح می‌کنند و علیه کار مزدی و استثمار سرمایه‌داران و دولت‌های سرمایه‌داری سخن می‌گویند و قطعنامه خود را به تصویب می‌رسانند تا در طول سال برای تحقق بندهای قطعنامه خود مبارزه کنند. در این میان ارگان‌ها و احزاب و حکومت‌های راسیستی و فاشیستی و خارجی‌ستیز مانند حکومت سرمایه‌داری و تبه‌کار اسلامی ایران خانه کارگر و شوراهای اسلامی ضدکارگر خود را وارد صحنه می‌کنند تا اهداف و سیاست‌های ارتجاعی و خرافی و ستمگری خود را تبلیغ و ترویج کنند.

از سوی دیگر، خانه کارگر تلاش می‌کرد تا صف تظاهرات کارگران را به محل نماز جمعه هدایت کند بر اساس گزارشات حدود سه هزار کارگر در خیابان فلسطین باقی ماندند و شعارهای خود مانند «کارگر زندانی، زندانی سیاسی آزاد باید گردد» علیه حکومت و سرمایه‌داران سر دادند.

علیرضا محبوب، نماینده مجلس و دبیر کل خانه کارگر، چند روز پیش ریاکارانه مدعی شده بود که «اشتغال اتباع خارجی در کارهای ساختمانی مهم‌ترین عامل تهدید معیشت کارگران ساختمانی است و این قشر ضعیف جامعه را به نان شب محتاج کرده است.»

اوضاع اقتصادی ایران و بیکاری ربطی به کارگران افغان ندارد بلکه دقیقاً به عکس، این وضعیت فلاکت‌بار محصول و نتیجه سیاست‌های اقتصادی حاکمیت فاسد و تبه‌کار و غارتگر است.

محبوب و دیگر نمایندگان مجلس، همواره سیاست‌های ضدکارگری را تصویب می‌کنند و سردهسته‌ها و غارتگران و رانت خواران حکومت هستند به طوری که محبوب یکی از ۱۷۰ نماینده‌ای است که از سازمان تأمین اجتماعی که

مربوط به کارگران است در دوره ریاست مرتضوی رشوت گرفته است. به عبارت دیگر، محجوب و خانه ضدکارگیشان و کلیه دارودسته‌های حکومت‌شان، عامل اصلی فقر و تورم و گرانی و بیکاری اکثریت شهروندان جامعه ایران هستند نه کارگران افغان.

از جمله کارگران ساختمانی در ایران، به دلیل فصلی بودن ساخت و ساز و ناکافی بودن امکانات ایمنی، همواره با ناامنی شغلی و خطر جانی مواجهند. همچنین حوادث در صنعت ساختمان بالا است، به ترتیبی که نیمی از حوادث مرگبار کار مربوط به کارگران ساختمانی است. با این وجود این کارگران وضعیت بیمه مناسبی ندارند. در هر صورت اکنون تشکلهای مستقل کارگری و نهادهای مستقل آزادی‌خواه و برابری‌طلب، نه تنها باید مبارزه خود را علیه فقر و گرانی و بیکاری گسترش دهند، بلکه در عین حال با تمام قدرت از کارگران افغان دفاع کنند و خواهان آزادی هرچه سریع‌تر و بی‌قید و شرط کارگران زندانی و همه زندانیان سیاسی و اجتماعی و... شوند. نهایتاً کارگران ایران و افکار عمومی آگاه جامعه ایران، در روز جهانی کارگر امسال نیز یکبار دیگر شعارهای نفرت‌انگیز و چندی‌آور سیاست‌های فاشیستی و ارتجاعی حکومت اسلامی و خانه کارگیشان را شنیدند. این اقدام خانه کارگر، همچنین این واقعیت را نشان داد که کلیه جناح‌ها و دارودسته‌های تبهکار و آدمکش حکومت اسلامی، ضدانسان و ضد آزادی و برابری هستند از این‌رو، طبیعی‌ست که این حکومت جانی، دیر یا زود با قدرت و مبارزه متحدانه و هدفمند جنبش‌های اجتماعی-سیاسی ایران و در پیشاپیش همه طبقه کارگر آگاه، سرنگون گردد و به سانسور و سرکوب، فقر و فلاکت، جهل و جنایت در جامعه‌مان خاتمه داده شود!

یکشنبه سیزدهم اردیبهشت [تور] ۱۳۹۴ - سوم می ۲۰۱۵